

Hvis Rejsehjælp ydes udover de anførte Tilfælde, og vedkommende i en anden Kommune søger om Hjælp, betyder det, at Trangstiltældet anses som hidrørende fra den Kommune, der har ydet Rejsehjælpen, og denne Kommune maa da refundere den Hjælp, der ydes ham andetsteds, indtil Trangstiltældet er ophørt, jfr. Reglerne i § 60.

Endvidere er det, for at give Reglen den fornødne Vægt, fastsat, at Kommunalbestyrelsen kan søge Regres for de Kommunen saaledes paaførte Udgifter hos de Medlemmer af det sociale Udvalg, der har tilslaaet ulovlig Rejsehjælp, hvilket kun er nærmere Udførelse af Reglen i § 49, Stk. 2.

Til § 311.

Efter Praxis kan der ikke ydes Hjælp til Udvandring, og det bør ogsaa være Reglen, at saadan Hjælp ikke kan ydes. Man anser det dog for rigtigst at give en Kommune Mulighed for undtagelsesvis at yde saadan Hjælp, naar der foreligger ganske særlige Forhold, som gør det ønskeligt og forsvarligt. Hertil kommer, at en Kommune kan se sin egen Interesse i at ofre et større Beløb een Gang for alle paa at bekoste en Persons Udvandring, nemlig i Tilfælde, hvor det maa antages, at vedkommende ellers vedvarende vil komme til at ligge Kommunen til Byrde, medens det efter Forholdene kan forventes, at han vil kunne bryde sig en Vej i Uddlandet, saaledes at der ikke er Udsigt til, at Kommunen snart vil faa ham hjemsendt.

Til § 312.

Denne Bestemmelse tilsigter at afgrænse Forholdet mellem den offentlige Forsorg og den private Godgørenhed. Hvor ønskeligt det end vilde være, om der kunde bringes Plan i den private Godgørenhed, saaledes at dennes Resultater kunde komme til at staa i et rimeligt Forhold til de gode Hensigter, der ligger bag ved den, vil en saadan Opgave ikke kunne løses ad Lovgivningsvejen. § 312 har da kun det Formaal at skabe en saadan Vekselvirken mellem de sociale Udvalg og private godgørende Institutioner, at det kan opnaas, at der ikke til Afhjælpning af det samme Trangstiltælde samtidig ydes Hjælp saavel fra det sociale Udvalg som fra privat Side.

Til § 313.

Som anført i de almindelige Bemærkninger til Kap. XXII knyttes der visse Rets-

virksomheder, nemlig Erstatningspligt og i visse Tilfælde Tab af Valgret og Valgbarhed til offentlige Forsamlinger og Raad, til Modtagelse af Kommunegæld. Reglerne om Erstatning findes i §§ 313—16. Bestemmelsen i § 313, Stk. 1—2, svarer til Fattiglovens § 34, Stk. 1, om end med den afgørende Forskel, at den kun vedrører Kommunegæld, medens Fattiglovens § 34 omhandler al Fattighjælp, efter Praxis dog kun Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger. § 313, Stk. 1, afviger dog fra gældende Regler derved, at der ved Skifterettens Bedømmelse af, om Erstatning bør ydes af Dødsboet, ikke skal tages Hensyn til Enken, en Ændring, der hænger sammen med, at Hustruen overfor det offentlige skal forsørge sig selv, jfr. § 2, Stk. 2. I Stk. 2 om Indankning af det sociale Udvalgs eller Skifterettens Afgørelser er det bestemt, at Indankning i København eller de efter § 50, Stk. 1, 2. Pkt., dermed ligestillede Kommuner kan ske til Socialministeren, medens saadan Indankning ikke kan finde Sted efter Fattigloven.

Stk. 3 svarer til Fattiglovens § 35, jfr. Lov Nr. 165 af 15. April 1930, dog at man ikke har fastsat nogen Tidsfrist, efter hvilken Kommunalbestyrelsen kan eftergive Kommunegæld, hvorhos man har nedsat Fristen for Kommunalbestyrelsens Pligt til at eftergive fra 3 Aar til 2 Aar. Denne Mildnelse i Forhold til Fattigloven hænger paa den ene Side sammen med den Stilling, der systematisk set er givet Kommunegælden indenfor de forskellige Hjælpeformer — Betingelserne for Eftergivelse af Fattighjælp er strengere — paa den anden Side med, at det er gjort til en Betingelse saavel for Kommunalbestyrelsernes Ret som for deres Pligt til at eftergive, at det skønnes, at vedkommende er i Stand til for Fremtiden at klare sig selv. I denne Forbindelse bemærkes, at Eftergivelsesreglerne i § 313 kun vedrører den almindelige Kommunegæld, medens der for de Tilfælde, hvor der knyttes særlige Retsvirkninger til Modtagelsen af Kommunegæld, er fastsat særlige Regler om Eftergivelse.

Til § 314.

Bestemmelsen svarer til Fattiglovens § 34, Stk. 2.

Til § 315.

Bestemmelsen er enslydende med Fattiglovens § 36.